

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi J. T. o wznowienie postępowania zakończzonego
postanowieniem Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 lutego 2011 r., sygn. akt IV Ca [...] w sprawie
z wniosku M. P.

przy uczestnictwie K. F., J. T., M. K. i X. K.

o podział majątku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 kwietnia 2015 r.,

zażalenia skarżącego

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 4 grudnia 2014 r. odrzucił skargę J. T. o wznowienie postępowania w sprawie z wniosku M. P. z udziałem K.F., J. T., M. K i X. K., zakończonej prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 9 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy uznał, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.). Wskazał, że wprawdzie zaskarżone postanowienie zostało ogłoszone po zakończeniu delegacji sędziego Sądu Rejonowego M. D.-M, z której udziałem orzeczenie to zostało wydane, jednak okoliczność ta nie skutkowała nieważnością postępowania, o której mowa w art. 401 pkt 1 *in principio* k.p.c. Ogłoszenia postanowienia dokonała bowiem sędzia Sądu Okręgowego G. K. Nie ma przy tym podstaw do oddzielenia samego aktu ogłoszenia orzeczenia od jego wydania, tj. podjęcia decyzji co do sposobu rozstrzygnięcia sprawy i podpisania sentencji orzeczenia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie uczestnik J. T. wniósł o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Okręgowemu dokonanie wadliwej oceny, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania w postaci nieważności postępowania z przyczyny określonej w art. 401 pkt 1 *in principio* k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażaleniu nie można odmówić słuszności.

Sąd Okręgowy trafnie dostrzegł – odwołując się do stanowiska judykatury (zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 r., III CZP 77/11, OSNC 2012, nr 11, poz. 123 oraz powołane tam orzecznictwo) – że wydanie wyroku, jakkolwiek następuje etapami i ma charakter złożony, w istocie jest aktem procesowym jednolitym. Słusznie również podkreślił, że nie ma podstaw do oddzielania – w aspekcie czasowym i podmiotowym - poszczególnych czynności jurysdykcyjnych składających się na akt wyrokowania. Wychodząc z tych prawidłowych założeń, błędnie jednak uznał, że w składzie Sądu, który wydał zaskarżone postanowienie, nie uczestniczyła osoba nieuprawniona.

Z motywów zaskarżonego postanowienia wynika, że w sprawie IV Ca [...] Sąd Okręgowy w dniu 26 stycznia 2011 r. przeprowadził rozprawę i po jej zamknięciu odroczył ogłoszenie postanowienia do dnia 9 lutego 2011 r. Z sentencji zaskarżonego skargą postanowienia wynika jednoznacznie, że zostało ono wydane

w dniu 9 lutego 2011 r. W wydaniu tego postanowienia uczestniczyła sędzia M. D.-M., której delegacja do orzekania w drugiej instancji wygasła w okresie publikacyjnym. W tych okolicznościach, stojąc na gruncie zapatrywania wskazującego na jednolitość aktu wyrokowania (orzekania), należało wyciągnąć wniosek odmienny od wysnutego przez Sąd Okręgowy.

Odroczenie ogłoszenia orzeczenia możliwe jest jedynie w sprawie zawilej. Jest ono podyktowane z reguły potrzebą odbycia dodatkowej narady połączonej z lekturą akt oraz dopracowaniem brzmienia sentencji, podpisywanej niekiedy – jak miało to miejsce w sprawie niniejszej – tuż przed ogłoszeniem. W powołanej uchwale III CZP 77/11 Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że jeżeli delegacja sędziego biorącego udział w rozprawie, na której odroczone ogłoszenie orzeczenia, nie obejmowała okresu po odbyciu rozprawy i jej zamknięciu, to sędzia ten nie jest uprawniony do podejmowania jakichkolwiek czynności jurysdykcyjnych (udziału w dodatkowej naradzie, uczestniczenia w uzgadnianiu rozstrzygnięcia i jego motywów, podpisania orzeczenia i jego ogłoszenia). Wbrew zatem odmiennej ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności wskazane w uzasadnieniu postanowienia zaskarżonego zażaleniem nie usprawiedliwiają wniosku, że skarga o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy, nie mogąc skutecznie odeprzeć zarzutu naruszenia art. 410 § 1 w związku z art. 401 pkt 1 k.p.c., na podstawie art. 398¹⁵ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.